

S O N E T O S Ó N A D A L.

I

Está nevando amor no mundo enteiro,
(!mais os homes apenas saben nada!).
Proclaman as campás unha alborada
a sonaren alegres no sineiro.

A terra esperta nun urro grandeiro,
e cantan os galexos entre a xeada
a anunciar unha nova cobizada:
a nacida de Cristo xusticieiro.

!Xesús naceu!, exclama alegremente
o coro dos meniños sobre as neves
ciscadas xunto ó camiño real.

!Xesús naceu!, resposta o eco de enfrente
xurdido dunha cume núa e sen sebes:
!Serra aberta! !Agoiro de Nadal!

II

En Belén, mesmo xunto ó camiño,
polo Nadal, cada ano, unha rosa
frolece boniteira e asaz vizosa
en lembranza daquel neno diviño.

As xentes vanlle dar o seu aloumiño,
e vai medrando lúcida e fermosa
no corazón de todos onde airosa

esparxe a súa ledicia coma un viño.

Abrollou fai caseque dous mil anos
a se facer testigo dum suceso
grabado de cotío na memoria.

Frolece pra ventura dos humanos,
pois sempre a foron ver co peito aceso
en lapadas de amor e mais de gloria.

III

Celebro o Nadal, ben ledo e algareiro,
pois é data feliz na crúa invernía,
mes encheito de gozo e de harmonía,
tempo de bailar ó son do pandeiro...

Celebro, con relouco ventureiro,
o excenso paristallo de María,
o exemplo de Xosé trocado en guía,
a Noiteboa co adorno no piñeiro...

Celebro o dóce saibo do turrón,
os pastores decindo a súa ledaiña,
as folerpas a caír ingratamente...

Celebro os tres Magos en oración,
a música lanzal da paxxoliña,
o amor esparexido rente a rente...

IV

Xúnguese nunha aperta ceos e terra
porque naceu o meniño redentor
latexando esperanza e mais amor
pra que froleza a paz e non a guerra.

Xúnguese ás dúas maus, de serra a serra,
os homes bos que viven sen rencor
e agardan a luzada dun albor
pra escorrentar o medo que os aterra.

Xúnguese branco e negro nun abrazo
e arromban o fusil e a metralleta
pra cantar paxolifías ó regén.

Xúnguese a humanidade brazo a brazo
e camiña en ringleira cara a meta
disposta xa fai sigros en Belén.

V

Inquedos armadanzas con paciencia
ergueron en Begonte un monumento:
ronsel de paz divina, facho ao vento
rebordante de amor e transparencia.

Déronlle, apaixoados, a inocencia
da poeira do camiño borallento
mixturada cun máxico talento
a se erixir no centro da conciencia.

Déronlle, asemade, luz da estrela,
guieiro dos peregrinos ao portal
na grande noite serea e misteriosa...

Déronlle, en fin, ciencia ben sinxela
pra facer de Begonte unha lanzal
Galilea mais galega e mais fermosa.

---oo---

Lema: UNHA LANZAL GALILEA...